ه کله

خو راپیښه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

په مخ ترتیب کوونکي : سمسور حبیبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښيږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زموږ د بهيرونو او زموږ د بنداړونو بازمحمد عابد يادوم. څو ځلې مې ورته ويلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه درباندې درېدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بيا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپينو کوترو په وينو يې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې " چا " ايښی دی.موږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو يې د خپل خيال منګولې سرې کړې دي. د عابد يا په بل عبارت زموږ د بنداړونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شپې يې پرې شاعرانه کړې دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوڅه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پېښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندريز بارونه ولوېږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپين سړی نه دی، بس يو موټی لونګ دی چې د غزل د سړنۍ بالغې پر سينه له زنګيدو سره جوړيږي. سترګې يې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله يې سترګې سرې سرې ردې هم پيدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

سترګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوږنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وایي چې د مار میناتورې شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هـــوده د میـــنې پــــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مـــې مـــاره ګرځي
لړمې د مینې پـــه هـــوده کې واخله
روح مې په بین دې لـــکه مــــاره ترم
د روح سرود مې ورتـــه بـــین غږوي
د سینې دښتې تـــه مې مــــاره راځي
د روح بین غږومه چیـــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنی له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. " له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پرېږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپېلۍ وغږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
موږ څه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژیدۍ، ځپلي خلک یو خو د غره غوندې د روند انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارســـولـــــې دی.
ستا د راتـــلـــو په انتظار انتظار
دا سې ولاړ یـــم لـکه غر وي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې یم
د یتیـــمانـــــو خو اختر وي غلی

لکه مخکې چې مو وویل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له یوې ورځې نه بلې ته پسې غزلیز کیږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنډارونو او افغان ادبي بهیر غونډې پیل شوې د باز غزل د څپو د ښایستونو ګلکځونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورین او غزلیز پسرلي ” استاد محمد صدیق پسرلي “ د هنر تر سیوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښایست وسله نه ږدي.

سیوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د وږمو د بهــــیر غـــړی یم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار یې لکه پرخه نه ځـــاییږم
دا رنګینه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د يوې شاعرې او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شين کيدو او غوړيدو هيله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ يې په غوړيدو دي، خو ويرېږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځـــوه د غــورځيدو نه يم
و مې کــــره شين بـــه شمه زړی يم
مينه غواړم، زړه غواړم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيـــــــمګړی يم

د باز په شخصيت کې مينه، ښکلا پرستي، عاطفه او صميميت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړيږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځينې پيښې لري چې موږ په بار بار اوريدلي دي او بيا يې هم په اديدو نه مړيږو. د ماشومتوب يوه عاطفي کيسه يې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصيت او د ده په اوسنيو او راتلونکو شعرونو کې به يې عاطفي اغيز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته يې د دې له پاره ښيښنه يي تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې يې تار پرې نه شي. ګوډي پران يې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهين په شان حملې کولې، په چل چل يې ښيښنه يي تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښيښنه يي تار يې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د يوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپريوته او د باز په پښو کې ولويده. بازد توتکيو په باب ډېرې کيسې اوريدلې وې، چې دا فقيره مرغۍ ده . د دې مرګ لويه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښيښنه يي تار غوټه يې له لاسه ولويده او ګوډي پران لکه د وزر ماتې مرغه ورو ورو رالويده او اخر په يوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنيو لاسونو کې راواخيسته. نور ملګري ماشومان يې هم دهغې په وير کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګينې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټي قبر يې ورته جوړ کړ او ماښام کې يې حلوا پسې وايسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او داسې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې رواني دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژیدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قیامت کوي چې دا عاطفې، مینې او تراژیدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کلیو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې لېږدي، نو کله چې د باندو میلې ته نیژدې شي، پیغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسیو په څیر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې میلې ته ځانونه ورسوي. د باندو جونګړې او څیرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چینو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خیال پیغلوټې نجونې یې په غزلیزوګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او میله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شیبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز باید د ښایست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې باید د هغې شوبلې د زنځیرونو انځور وي چې زموږ شیبې او آرمانونه یې شهیدان کړي دي.

د شهـــــید و ګلغـــــوټېو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعریت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځایه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه لیرې پیچلتیا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پیچومی نه لري چې د لوستونکو او اوریدونکو د ذوق ښنې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې یې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې یې هم ډېر ځله له پنځو بیتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت یې د هغه نه سترې کیدونکې مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او یا کله کله د باز د غوټې په څیر تیز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په یوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غمیو په څیر تراشلي او ځلیدونکي مسرې ډېرې پیدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې یې ښکلې او د لوړ شعریت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعریت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپریوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ویل شوي شعرونه موږ ته تل په ویره ویره اوروي. غزلونه یې ډېر ځله زموږ د ځوانو شاعرانو، لیکوالو او کره کتونکو ملګرو هر یو نورالحبیب نثار، مصطفی سالک او حنیف خلیل د ډېرغوځ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تیشو له تیرو څوکو تیریږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کیږي. د باز غزل زموږ د بهیرونو او بنداړونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله یې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.
د باز په غزلونو کې یو بل ټکي ته هم اشاره باید وشي چې هغه د سندریز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسیقۍ کې یو په دوه کیدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چـــــیرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تـــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرتـــه ځې؟

د باز له شعر نه زیات شعریت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کیلې نه و خلاص کړی چې صوفیانه او رندانه شعرونه به یې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به یې ډیوې بلولې ، اوږدې شپې به یې په الله هو رونولې او د خپل پیر په صوفیانه کړۍ کې له ټولو مریدانو کشر مرید و. په غزلیز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځینې شوزنده او له درده ډک شعرونه به یې د سپیدې، خپلواکۍ او ځینو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح یې سندریزه زلزله وروسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو یې روح د سترې زرکې په څیر د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ویرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.
"میلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شمیرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ویرنې دې نیم بیتي د ده د یاد او احساس پر دښته د وطن یو نیم میلون شهیدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهید ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به یې د اوښکو مهر ولګیده او د یوې سلګۍ سره به ترینه ټول لکه په غشو لګیدلي کبلي وتښتیدل. "بس د لمدو ختو لړې اوبه دارو وي"
د شعر د ښاپیرۍ د جادو د شین ښکي طوطي له منښوکې یې کیلي راواخیسته او د خپل زړه کولپ یې پرې خلاص کړ. د نقشبندیه پیر په ځای یې د شعر له پیره نه لاس نیوی وکړ:
تعبیر یې د سندرو د مغان له پیره غواړم
بیګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله
د خانقاه پر ځای یې په خپل زړه کې د شعر ډیوې ولګولې:
دا چې زه یې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق یې راکړ، د یو شپې وصال د چا و؟
زما ختې تمنا د میخانې د جام لرله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟
د خستې په ښاریه کې د نیستۍ سودا وه ګرانه
د عابد خودي په تن وه، وایه نور مجال د چا و؟
د باز په غزلیزه شاعرۍ باندې "د نکریزو پاڼه" نوم اینښودل شوی دی. د نکریزو پاڼه په خپل ظاهري شین والي کې د ښایست باطني سره هم لري. د نکریزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجیبې ښکلاوې وریادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او یا پر نکریزو ټکور شوي لاسونه. د نکریزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکریزو پاڼه پاڼه په درغنې میده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکریزو د پاڼو په څیر د حالاتو او کیفیاتو په درغنې میده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنیاد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزلیزه او ښکلې مانۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژیړې ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر یې زیات شو چې ستي شو په شــــر منګی
ځکه یې پیغلې جینکۍ اوس وړي پــه سر منګی

له پښنو نه سره پورې واخــلي خوشبویې د جونو
کلاله خـــــرنګ دې جــــوړ کړی په هنر منګی

غوږ یې د زړه درزا ته ایښی وي په ترخ کې د یار
له پټو زړونو باخبر وي بــــې خـــبر منګی

په ډکیدو کې چې ختې حتې په خـندا وخندیږي
مظاهره کړي د وصـــال پــــه مازیګر منګی

مور ته به څه بهانه کـوې تــــه لا وړه یې ګلې
چې د اشنا سره دې مـــات کـړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې ختې نه دې جــــوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مینې په لمسون د لیونو پسې ځي
ترږی نظر مې ستا د چم کږو کوڅو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لوګی یم
دا خلک نه پوهیږي هسې سپیلنو پسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصال و فراق نه پوهیږم
ګله چې پرخه ستا له مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسیم په غوږ کې وی چې پرې غزل ولیکه
د یار خوشبو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅیږي
یوسف د مصر د یعقوب دا اخیستو پسې ځي

دا قافله د ژوند عابده مخ په وړاندې درومي
څومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له ليمو نه مې نـظر پــريــوزي
د ښکلو قدر مې پـــــه سر پريوزي

ارمان مې دا سې نيمه خوا پاتې شي
لکه چې بې ديــد نـــه لمر پريوزي
ستا د وصال د يــوې شېبې په بدل
داغ مې د هجر پـــه ځيګر پريوزي
د انتظار په للـــمــو للــمو دښتو
تور مې او به شي له بصــر پريوزي
ته چې د کاڼي زړه سيـــنه کې لرې
زمـــــا د آه بــــــه څه اثر پريوزي
اوس په هجران کې د وصال يادونه
لــــــکه مرهم چې په پرهر پريوزي
هســــې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چـــې ستورى د سحر پريوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صـــــنم ورانیــــږي
جوړ سلسله د هــــــر ستم ورانیــــږي

په دغه بر کلي کې ښنـــــګـه شور دی
ملګرو بیا د چــــــاحـــــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دي پــــه زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مــــې قدم ورانیږي

عابده دا ســـــې ښـــــاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غیرت او ننګ جذبه لا د پښتون شته
څو یې تن کې لا یوه قطره د خون شته

که ماضي په زنده ګۍ چړې سرې کړې
امید ونه مستقبل ته د ژوندون شته

د ظلمت تیاری که شته دی لا خو شپه ده
پسې وار هم د روښانه سباوون شته

که فلک راباندې خپلې چارې وکړې
راته زیری د زما د اوښتون شته

که د وخت څپېړو موږ سره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پیوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عابد سره د یون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فـــاصـلـــولـــړې د مینې له نظر تیـــرېږي
احساس مې وبوږني سلګۍ شي له بصر تیـــرېږي

د لاشعور نه يې شعور تـــه کـــډه کړې ده نـــن
جانان زما د سینې دښت کې پـــه سفر تیـــرېږي

تکل مې کړی دی چې لارې د ګـــودر ښکــلـــووم
ډېرې پیغلوټې په دې لار هر مازیـــګر تیـــرېږي

د زړه جونګړه ورانـــوي پـــه يو نظر د جـــمـــال
زما قاتل زما په سیمه بـــې خطـــر تیـــرېږي

د سباوون زيري د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپیدې څرک چې د افق په سم او غـــر تیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه يې سره لمبه کړم، آتشي جـــمــــــال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يوې شپې وصــــــــال د چــاو؟

زنــګيدمه، تــاويــدمه د پريـــشانه زلــفو تال کــې
اوس چې خاورو کې لغړيږم، ها رنګينه خيال د چاو؟

زمـــــا ختـــې تــمـــنا د ميکــــدې د جـام لرله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګـــــرانه
د عابد خودي په تن وه وايه نور مـــجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څــوکــو وزانـــــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانـــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمــانــونــو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانـــــګي

ډک د تخیـــــل د رنګینـــیو فـطـــرتـــي غـــزل
پریږده چې جانان ته د بــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کــــوره ونــــه رســـي
د يار ښکلا دې د کمال تـــر کــــوره ونه رسي

چې پرې زما د اميدونو ستوري ونه بـــريــښي
د رخسار خط دې د هلال تر کــــوره ونـــه رسي

چې بوږنيدلي احساسات مې نيمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جـــلال تـــــر کــوره ونه رسي

چې دې منگی ما سره لوبو کې مـات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کــــوره ونه رسي

ملگرو بڼ کې به گــلــونـــه د غـــزل وکري
د عابد خيال که د زوال تـــر کـــوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بـــــورناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو تــــوان نـــه لاره

جذبه د مینوشۍ لا خوره نــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې څاره

ستا غم ته یې د زړه کور کې ځای ورکړلو دلـــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پـــالـــه

((هر څو که د هجران ځیني وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې د غــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی تـــوبــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمـانځــه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نــاوې لاسونه)) ❋
بیا ساقي ورته تیار کړل د کــــوثــــرو ډک جامونه

طلايي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوربنیدلی د مستۍ وایـــــي رازونــــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفـر منـــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کـــــړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي لـــه هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائیناتو مهربان دومره عـــابــــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغــــونــه

❋ پورتني نیم بیتی د حمزه بابا (رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غــــاړه غــــړې
لکه وي چې ټول جهان غـــــاړه غــــړې

احساسات مې په حالاتو ژړا کـــانــدي
اوښکې، وینې او چشمان غـــاړه غړې

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تیریـږي
زما ژوند او ستا هجـران غـــاړه غــړې

هغه هم راته یـــادیـــــږي د زړه ســـره
چې به سیــل ته وو روان غـــــاړه غړې

دې ته هم مې د امید سترګې په لار دي
بیا عابد شي او جـــانـــان غاړه غړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خـــــور شي
لکه یلدا کې چې سحر خـــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خـــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لـــــیــدلی
خیر یادوو خو راته شر خـــور شي

باګرامه* ستا په سندریـزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پېښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځځوب د میني مې هر دم د زړه لـــه بـــام پریوځي
لکه چې ځاځکی ځاځکی می. له سوري جام پریوځي

د محبت د ازموینې دې دســـتور تـــه ګـــوره
چې درنې هیلي مې ستا پښو ته له ناکام پـــریـــوځي

تیارې خو ښې دي د رڼا ترینه امید کیدای شــــي
پر سپین رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پریـــوځي

داسې محفل کې به مینا په ګډیدو نه راځـــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پریوځي

تقسیم د میوو د ی چې کیږي د آدم پــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پـــریـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترې سترې ريز مريز يم، د ژوندون په ګرانه لاره
لکه غرېږي چا ته شوی، د جنون په ګرانه لاره

د وجود په ملکيت مې، د خونريز لښکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هيلي سرابي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګرانه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بې سالاره
يو جرس د نهيلو شي، تل د يون په ګرانه لاره

يو اقرار دی بس عابد ، چې پښتو سره مو کړی
که مشکل وي هم يې پالو ، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پــــسرلـــــیه لر او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ پـــه غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تارونـــــو التـــفــــات د مینې
ټوله فضا شي سندریـــــزه د نظر پـــــــه سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بـــله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اســـــرې ملـــګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیـــــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غېږ کې پـروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مینې ته اشـــــنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانیستې نه وې
لا مـــــې کتــــلي درتــه نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لویه لاره کـــې ستـــا لار څارله
د ژوند بېړۍ دې راته کړه سمـــنـــدر دې راکړ

د زړه پر باغ مې میلمنه شوې د جـــمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثـــمـــر دې راکړ

لا د الستـه په سجدو ومه د نور کـــعبــې تــه
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکـــــړ

د تخیل په رنګینو کې مې غـــزل غـــزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هـــنر دې راکـــړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګي ستا له نظره لــــوګــــی
لکه چې پرخه شي لــــه لمــــره لوګی

نن خو دا تنده مــــاتــــومه ســــاقي
توبه مې شه ستا له ســــاغــــره لوګی

د جانان غم په ښــــادۍ نــــه ورکــــوم
دې عاشورا نه شه اخــــتره لــــوګی

د کوم شپونکي کوډلې اور اخيستی؟
هلته چې وخــــتو لــــه غــــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي اوسيــــده
عابده ځان کړه له خيــــبره لــــوګــــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پـــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آیینه کې خـــــپل تصویر وګورم
احساس مې وبورېني پر ذهن مې رڼـــا خـــوره شي

ذرې ذرې پـــلـــوشــــې مستې مستې وځلېږي
چې د سحر په افق سترګه د سبـــا خـــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندریـــــزه ښـــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په یو نظر کتو یې هسې بې هوشي خـــــوره کـــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې ليمو کې نظر غـلی ښکاري
ما ته زما د مينې خـــلی ښـــکاري

قدم قدم يې ښکلومـــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئــــين يـــم
ساده چې وګوري لا ښکلی ښکاري

يوه شيبه چې په کې نه وي جـــانـــان
خاورې ايرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـد کوي
تنده خمار خـــوند کـــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــم
ګل سره خار خـــونـد کوي

تل په اضطراب کــــې وي
زړه ناکرار خـــونـد کوي

وي چې منصـــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التــفـــات نه زار
ګوره نګار خـــونـد کوي

تا وي ژوند به وبـــایـــلې
ما وي قیمار خوند کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخیل چې مې انـځور نــــه شــي
ها دې زما د سترګو تـــور نـــــه شي

چې تقدس په لیمو پــــــور نــه شي
مئینه مینه خو پـــه زور نـــــه شـــي

چې مې مزل ستا تر منـــزلـــه رسي
زما قدم دې په بل لــــــور نــه شـــي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځــې
په کنډوالو کې آرام نور نـــــه شـــي

چیرته چې زړونو کې الفت او سیږي
هلته کې ژوند په شر و شور نــه شي

عابده څه چې ترینه کــډه و کــــــړو
په دې وطن کې کلی کور نــــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمـــکه
بانه مې لګي د ځيګر پــــه ځمـکه

چې مې سبا آرمان په دار ځـــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پـــه ځمـکه

اوښکو ثمر به ترينه ځـــه و اخــلمه
تاسې خو کړی د غـــم کـــر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميـــنه لـري
چې راته خوب راځې اکثـــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــمر په ځمکه

هغه چې تل يـــې تخـــيل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه
* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې داسې په ځيگر وي غلی
لکه ليمو کې چې نظر وي غلی

ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ يم لکه غر وي غلی

خود به منگی دا ستا په سر ماتوي
چې ليونی دې په گورد وي غلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د يتيمانو خو اختر وي غلی

زما په غم داسې جانان وي غلی
لکه د بر په غم چې لر وي غلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصوير مې له نظر نـــــه ځي
جانانه ستا ياد مې د څړيکو له پرهره نــــه ځــــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم ليـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځيگره نــــه ځي

د گل په غيږه کې او سيږي خو آرام نــــه لـــري
د پرخې مينه ازلي ده چې لـــه لمره نـــــه ځي

موږه د خپل آرمان په څلي بـــانـــدې ډېر وژړل
خو دا ناسازې لا د وخــــت لـــه ستمگره نه ځي

اوس نه بنگړي ماتيږي، نه د پيغلو جونو منگي
اوس هــغــه شــور زموږ د کلي له گودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نــــظر اخــــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــمر اخلم

د دیدن خوند په مازیــګر اخــلم
د هجر داغ دې په ځیـــګر اخــلم

مست لیونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکانې به پـه ســـر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـیرینه مـینه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپـــیده دم سر سم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خــالونه
جانانه زه ترینه اثـــر اخــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نــــور وریږي
که تجلی د کـــوه طــور وریـــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستی، څه په سرور وریږي

د تاک په ونه یې ستا نوم لیکلی
چې د لیمو نه دې انګور وریـــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وینو سره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د ماښام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې څو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام ښکلوم

زما د ښنګ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکلوم

زما په برخه آزادي لویه ګناه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښکلوم

د پښتونخوا د غرو سرونه مې په وینو سره دي
زه هم قاتل یم او مقتول یمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې ولیکم غــــزل جــانـــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وریځو کې سپوږمــۍ چې پټېږي کوي
داسې له مانه پـــټوي مـــخ پـــه وربل جانان

زه به د مینې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووایم
چې رانه غواړې په یوه لـحظه خـو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه یـم
ما مې په زړه داسې کـرلی لکه ګـل جــانـــان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې یې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هینداره مې هغه ماتوي
د ځان تصویر څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره يو ځای مه راځه
چې مې د ډېر عمر توبه ماتوي

د دیدن تندې دومره واخیستمه
چې مې په شین سهار روژه ماتوي

د ښکلیو یاد د غلچکیو په څیر
په سپینه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو سترو لارو
په کوم حسین پړاو دمه ماتوي؟

مستان يې څښي د مستۍ زور ښيي
د شیخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تـــلـه وتــی
بس تغزل مې له غـــزلـــــه وتــی

د ژوند منزل ته بلا لار پــــــرتـــه ده
د روح کاروان مې لـــــه مـــزله وتی

په کومه لاره بـــه دې لاره خـــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنـــــګیـــنیو پسې
د زړه بـلــبل مـــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیږي
چې روغ تندی ستـــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نیمګړې شـــوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شـــوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کیـــــنول
پوه شومه بادار چې اوبه دې راتـــه خـــړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په نـــا پـــاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریـــمنـــه پـــورورې شوې

موږ د سباوون زیرې ته ټول وجود غـــوږونـــه وو
غیږ کې د سحر مو په نصیب د ماښام لـــړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ مـــوږ تـــه راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کـــــړې پـــه زور
سترګې مې برندې پاتې شـــــوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لـــــښته وکـــــرلـــــه
لاس په دعا لکه دهقان يم د بـــــاران پـــــه تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لـــــورې
شيبه شيبه مې انتظار ده د يـــــزدان پـــــه تمه

د نهيلو د جرس کړنګ شي د منـــــزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لويه لار کې د ځاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده گي مې ښکلي ده پره په هنر خوري
ليوني يې د درکـــــاڼي زما سر خوري

په رخسار يې لکـــه پـــرخه نه ځاييږم
دا رنگينه حادثه مې لـــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې څنگه ليونی شو
د وصال په شپه غمونـه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمـــونـــو وخوړ
څه چې پاتې دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کــــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــــو کې دی

راته کوي چې د مستـــــــانـــــو کیسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کـــې دی

اوس خو زه هو مره بې ادبــــــه نــــه یــم
ګله ! پیغور دې لا په سترګو کــــې دی

څنګه به نن د بوسې سوال وکــــــړمــــه
پرونی پور دې لا په سترګو کـــــې دی

د دیدن تنده مې نـــــن نـــــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنې ماښام يم مازيګر خــو نه يم
د پيغلو جونو مست ګودر خو نه يم

چې بې له تا مې ستړګې نه غړيږي
ستا په ککيو کې نظر خو نــــه يم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نــــه يم

بې ارادې مې چې بانه رپــــيږي
د چا په لاره کې سفر خو نــــه يم

څه له ټوټکې او تاويزونه کوې
زه د پيريانو څه اثر خو نــــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ويــــــښ شـــه
د مينې خوب شه په نظر کې ويــــښ شـــه

چې د رڼا د قافلې جـــــرس شـــــــې
د سپيده دم په ځير سحر کې ويــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپيلۍ غـــــږوي
داسې په نيمه شپه په غر کې ويــــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مــــاتــوي
د سپيلنې په ځير شرر کې ويــــښ شه

چې د عمل پــــــــه ډګـــــر وځليږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ويښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا ياد کې دم په دم ښوېږي
پر وچه ځمکه مـــــې قـــدم ښوېږي

د رقيب نوم مې چې غزل کې راشي
خدايږو له ګوتو مې قلم ښـــــوېږي

نور به کچکول ورځنې نه جـوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښــويـــــږي

ښايي د درد به حوصله نه لــــري
چې له زخمونو مې مرهم ښوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمــــه
څو مره اسان په هوا لار تـــــړمـــه

لږ مې د مینې په هوده کې واخــــله
روح مې په بین دې لکه مار تــــړمه

نه دې راځي خو د راتلو پـــــه تمه
غوټې په زړه د انــــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زیارتــــو شي پوره
زه به د سمال په هــــــر مینار تړمه

له زخمي اوښکو نه امیل جوړوم
پـــه جنتي غــــاړه زنـــــار تړمه

عــابـــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پــــــه سـر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصوير په هــــــره لاره گـرځي
پسې زمـــــا د زړه هيـــنداره گـرځي

شپـــه کې د خيال په ترون ستا په لټون
راسره ستوري تـــر سهار گــــرځـــي

هوده د مينې پرې اثـــر نـــه کـــوي
د سينې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړګي وټـکـــوي؟
لکه زما څوک بيقراره گـــــرځـــي؟

د کوم حسين نوم يې پر ډډ لـــيکلی
کاروان * چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگری پير محمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه ستـړی ستـــــړی يم
مينې کې دې هسې او بـــــــو وړی يـم
مه مې غورځوه د غـــــورځيـــدو نه يم
ومې کره شــــين به شـــــــمه زړی يم
مينه غواړم. زړه غواړم له ښکلـــيـــو نه
سوال يمه لا هغـــــــسې نيمـــــګړی يم
مه ويريږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نـــــــه لــــرم، مار نه يمه، پړی يم
مـــــا باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مـــــې د ژونـــدون پر اوږو مړی يم
سيوری مې پر ســـر د پسرلي * ګرځي
شکر د وږمو د بـــــهيـــــر غـــړی يم

* استاد شاعر محمد صديق پسرلی او افغان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تـــــوده ځمکه
غم مې وکرلو پـــــه ښـــوره ځـــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګــــــي مـــه ږده
يېلې پښې څوک کله ږدي په سره ځمکه

پرېږده چې دا وچې شونډې کيـــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــکه

څنګه به يې کړ ښيرازه کــــــيږي نه !
موږه او به کړې په خـــولـه ځـــــمکه

تا ته به خوږه نشه د ميـــــــنې شـــــم
بنګ يمه پخيږيم په ترخه ځـــــمـکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وايسته سحر ويـــــريـــږم
چې له مغرب راخيژي لمر ويـــريـږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګــــــورې
له شوخو سترګو نه اکثر ويـــريـــږم

پام چې د نه راتلو يې و نه وايـــــې !
ربیاره زه له دې خبر ويـــــريــــږم

لکه شبنم د ګل په پـــاڼـــه پـــاڼـه
زه د تودو خې له اثـــــر ويـــريـــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چيړئ
چيرته ناسور نه شي پرهر ويريـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تانه ګرانه ډېره ګرانـــــه زنـده ګـــي ده
په مينه مينه وګوره جانانه زنــــــده ګــــي ده

چې تا مينه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلي مې آرمانه زنـــــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانـــانـه راوريـــږه
په دښته د ګلونو له بارانــــــه زنــــده ګي ده

حسين پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د يار په کلي شه کاروان زنـــده ګـــي ده

لمر غيـږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نخـــيږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نـــاثي
که د آسمان په لمن ستوري نـــاثي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نـــاثي
د زورور ډول ته کمزوري ناثـــــي

د جانان ياد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاثي

دتخيل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځير چې د ور ښوري ناثي

د مينې باد په مازيــــــګر راوله
په مازيګر د چنار سيوري ناثي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شــــــپه تــــــيروم
ځم د جانان کلي کې شــــــپه تــــــيروم

د زړه پر للمه به مې وتــــــو کيــــــږي
چې د باران کلي کې شــــــپه تــــــيروم

له پرښتو سره مــــــې کــــړي وعــــده
د لوی آسمان کلي کې شــــــپه تــــــيروم

د ښار لوګو کې مې ساه تنګه شــــــوله
يمه روان کلي کې شــــپــــه تــــــيروم

چې تخيل مې د غزل رنګــــــين شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تيروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندې مرمه خو روژه ساتمه
په خم کې لامبمه توبه ساتمه

يو لاس کې توره بل کې نيسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ساتمه

په زړه کې لولم سيپارې د مينې
په تاخ کې بنده خلاصه ساتمه

چيرته په غم باندې هم نه خفه شي
ليمه کې اوښکه پټنه ساتمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګنډمه
د نظر خار به ستا د کلي په لار وګنډمه

چې زمانه پرې ګواهي زموږ د مینې وایي
د جانان نوم به په تنه د چنار وګنډمه

څومره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي یو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنګه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګنډمه

سل کاله کیږي یو ظالم په بې رحمۍ شلولی
ځم چې د لر او بر د غرونو پرهار وګنډمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و ســـامـــان راوړي
تخیل ته مې سندرې جـــانــــان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونـــه یــوسي
د شپې ستورې په لمن کې آسمــان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وې په کـــې نغښتی
چې مهار د غزلونــــو کـــاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خـــبر یـــې؟
چې تور زړې درته ګورې ایـــمان راوړي

د شهیدو ګلـــغــوټـــیو جنازې وې
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خير دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چــــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

څو مره ښه نازونه شو يـــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربــــــل شومه

يا د کلي خلکو واورئ مړ مــــې کړئ
مينه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې ميلمه که د اجل شــــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازيګر نه لري ګودر نــــــه لري
زموږه کلی خو اخــــتر نــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ماښامونه يې سحر نــه لري

پر ځای د سرې يې بارود خــوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د وير ساندې وايي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپيـــښــه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نـــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح يوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرګسي ګيسو وږمه چې راتـــــله

حرم کې مې د زړه چې يو صنم ديره کيـــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتـــــله

غبار د تصور له آيينې مې چـــې صفــا شو
د باد په څير زما په لور هـــغـه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مينې زمزمـــه وه چې راتله

تعبير يې د سندرو د مغان لـــه پيره غواړم
بيګا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورتـــــه لاره راځـــــي
هره بلا مو چې تـــــر ښــــــاره راځـــي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخـــمـــونـــه
ښکلي له څه رنګين بــــــهاره راځـــي

لکه چې خپل همزاد مې ومـــونـــدلو
چې ورک تصوير ته مې هينداره راځي

د روح سرود مې ورته بين غـــــږوي
د سينې دښتې ته مې ماره راځــــــي

د زړه له شوره لا وتــلى نـــه يـــــم
د مينې غږ له دې بــــــازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مـــــــړه کیــږي
لږ یې لاس ونیسئ ډیوه رپي رڼا مـــــــړه کیـــــږي

هواګیر زړه مې داسې ولي د نظر پــــه ګــــاټـــــو
لکه ویشتلې مرغۍ ځرخي په هـــوا مـــــړه کیږي

راته یو چا له میکدې نه د تــــــوبــــــې وویــــل
ما ویل نه، نه رنګینه غوندې ګـــناه مـــړه کیــږي

له خاورو پورته شه ملالې پیغلې چــــیغــــــه وکړه
میوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کیږي

خدایه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــــته اخـــلې؟
لا مې آمین په ژبه ګرځي چې دعــــا مـړه کــــیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــــر نیـــــــسم
لکه د وریځو غیږ کې لمـــر نیـــــسم

دې ماښامونو راته هیڅ را نــــــه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیـــــسم

بیګا مې ټوله شپه منــــــتر ویــــلی
څوک په هوده کې د نــــظر نیـــسم

چا رانه زړه لکه د غــــــل وړی دی
ښکلیو کې ګورم څوک اوتر نیسم

چې صحیفې ورته د میـــنې راځي
ځم چیرته دا سې پیغــــــمبر نیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بین غږومه چیرتـــــه مـــاره لـــــتهوم
اوبو غوندې د غره لمن کـــــــې لاره لـــــتهوم

د باد په خیر چې ښکته پورته ګرځم لالهانـــده
تصویر له چا نه ورک یمه هینداره لـــــــتهوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځنې غواړم
تارونو کې دې هغه تـــــار ستـــــاره لتهوم

اول به مې د زړه په دریڅو کې راپـــــیدا شي
که نه شو بیا به ستوري په کراره لـــــــتهوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځېږم
یو سر چې سلسله یې ځي تر داره لـــــتهوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګریوان ته دا سې اچوي نظر لاسونه
لکه د وریځو لمن وخیري د لمر لاسونه

زه به یې هم د امتیانو صف کې ودرېږم
که مې پر سر تیر کړي د مینې پیغمبر لاسونه

خدایه د نور باران شیبه شیبه راووروه
بدرنګې شپې پر مرۍ ایښې د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تا ته نه لګیږي
ته چې ښیرو ته غځوې هر ماز یګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وینو د غچ زیري کیږي
د هر دریم سړي په وینو سره اکثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ليمو نه چې بهر شولې نظره چيرته ځې؟
له غرونو چې پناه شوې ښکليه لمره چيرته ځې؟

څه رخه دې مئينو سره کيږي او که څنګه
ماښام ته چې نيږدې شوې مازيګره چيرته ځې؟

د زړه پر للمه د ښته مې يو څوک خو رازرغون کړه
ايسار شه پسرليه مروره چيرته ځې؟

څه ښه وو چې جانان په تصور کې راته ويلې
راځه کينه دمه شه زوروره چيرته ځې؟

د شر د سوداګرو قافلې بازار ته راغلې
لږ وار وکړه د امن پيغمبره چيرته ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وراني مې کړې لاس کې د تلې کــــرښې
مه جوړوه ماته په تـــــــندي کــــرښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چـــــــا
کاږي چې پر ځمکه ليوني کـــــرښــې

زړه کې زما لاړې تـــــــيروي ګــلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کرښــې

پانه مې د ژوند پخپله تــــــوره کړه
هسې وايم دا دي ازلي کـــــــرښــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم پـــــه هــــــره ورځ
پو ښتنه خو د ګل کوي شـــــــــبنم پـــــه هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحـــالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم پـــــــه هـره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورتـــه ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم پـــه هــــــره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه یوسي چې مرهم په هــــره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکليو اننګوته مـــــې نظر غــــــځــــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــــوبـــــه ګټلې
د مينې پيغمبر د چا پـــــه ســــــر غځـــوي لاس؟

د کوم مئين په قتل پسې وتې ده لــــــه کــــــوره
په ناز په کرشمه لکه خنـــــــجر غــــځـــوي لاس

د چا د ګريوان تار تار يې په ګوتو کې نيــــــولــــی
دا شوخې شيوه ګرې خو اکثر غـــځـــــــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وايي چې اختر کې مرور غـــــځـــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک خو مې یو ځـــــــل د زړه په لار راواړه
خدایه په مئین زړه مې پـــــــرهـــــــار راواړه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
یو څو خو پرې د مینې په مـــــــــدار راواړه

ساقي د میکدې نه دې نن تش لاســـونه نه ځم
په لپو لپو ستـــــــرګـــــو کې خمار راواړه

هینداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه ګرځي
تصویر پرې د کوم ښکلې پـــرې وار راواړه

چې غرږ د ستار نه خیژي د څـــنو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانـــګه د چـــــنار راواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخــــــــسار وزنـــــګوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هـــــار وزنـــــــــګوه

يو چا رانـــــه جـــامــــونـــــه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مې خــــمـــــــار وزنـــګوه

د وړانګو په مهار کې د رڼا کاروانه راشـــــــه
حسين سهار د کــــلي پـــــــه چنار وزنـــګوه

جانانه هنګامه د مينې ورځ په ورځ سرېــــږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنـــــــګـوه

موسکا دې سندريزه کړه د ذوق پرښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ســــــتار وزنـــــګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښایست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خــــلی شـــــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغــــــــواړم
دی راته غوسه شي وايي، غـــــلی شه !

ما د خپل بهیر ســــــره ملګری کــــړه
وخته ! لږ خو ماته پــــــښه نیولی شه

زړکې يې لمنو تـــــــه راغــــــلي دي
بازه د وطن غرونو کـــــې غــــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښـــاره وځي
د لیـــونـــو پـــه ورکـــه لاره وځي

نغمې د میـــنې لـــه ســتار وځي
که د درد څړیکه له پـــرهـــاره وځي
دلته د مینې لیـــونـــي او سیـــږي
دلته هر ستوری لـــه مـــداره وځي
له چا نه ښکلی جـانـــان مـــخ اړوي؟
که د پاړو له هودې مـــاره وځـــي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هـــیـــنداره وځي

موړه د مینې دنیـــا هم ولـــیـــده
د کار سړي په کې لـــه کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته یادیږي هغه تیر وختونه
چې په غرمو به ګرځیدم، ګرځیدم
ستا په کوڅه کې به د چا له ویرې
لکه د پاڼې رپیدم، رپیدم
چې ییلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د دیوال سیوري ته
ستا د دیوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سیوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهیدم
نه به غرمه نه مازیګر مې لیدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځیدم څو پورې چې لمر مې لیدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګیر یم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آيـــــينه کـــــې کـــتل
راته کيسې د ماشومتـــــــوب يادېـدې

زه به په چيغو چيغو کـورتـــــه راغـــلم
مورجانې زه به ستا و لــــــور ته راغـلم

زما به سترګې وې لـــــه خـــاورډکې
هم به مې سر و له ګردونـــــو نـــه ډک

تا به نارې کړې چې قــربـــان دې شمه
بيا دې له چا پره شـــــوخـــي کړې ده

تا به د خپل پـــــوړنـــي پيڅکي باندې
زما لــــــه ستـــرګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول ګردونه تا وخنډل
راته به ستغې سپـــورې تـــا وکړلې

چې مخ او سر به دې راو میـــــــنځلو
زما به سترګې تکې سرې ښکاریدې

تا به مې سترګې راته تورې کــــړلې

* * *

خو نن چې بیا زما په سترګو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنګیده، زنګیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راوښوییږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زویه لوګې دې شمه ودې ګرځم
نوره د سرو سترګو دا لوبه پریږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمــــــوږ د خــــــوارو کلی وي چې
ګلونـــــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانــــــه لکه چــې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

* * *

وخت به موږ ته ځنــــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي وي خو لـــــه ورایـــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بــــــاروتــــو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــــانـــدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي تــــــه رانــــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحــــفــــه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه ځالې نــــــه لــــــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغــــمــــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کــــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بيه اخلو ژوند تــــيروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ويلی نــه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قـــند تــــيروو

* * *

ځنګه ژر مې د آرمان قاتـــل جــــوړيـــږي
محتسبه لا مــــې هـــغــــسې ځـــواني ده
د ښار مشره ستا د امـــن ښـــاريـــه کــــې
هر څه ګران دي د ســـرونـــو ارزانــــي ده

* * *

پر سپين رخـــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مـــاښـــام ولـــګي
د تن رګونه مې مــــوسکي موســـکي شي
غږ چې په غـــوږ زما د جــــام ولـــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبيعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مينه پښتنه يې تاتره شي راته وخـــانــدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د انتظار په تـــــریـــــخ نـــظر کې مې لا
د امیدونو څه خـــــوارۀ پـــــاتـــې دي
وخته رفتار کــــــې دې کـــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــاتـــــې دي

لو
دی
د
لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدا یزده چې د بني آدم په ارواح کې یې ولې دا سې مزې پېیلي دي، چې د موسیقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوریدلو او یا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسیقۍ په وروولۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځینې غزلونه د خپل هر بیت له خوندور سُر و تال سره ځان یو ګام موسیقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه یادوم، څه ډول وو ایم؟ موخه مې په شعر کې یو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهیر کې یې ځان په نویو ریښو ټینګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه یې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په یوه " معیار " بدلیږي، هسې معیار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بېل کړای شي.
خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی یم او ډېرځله یې غزلو زما په اروا کې سندریز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معیار سترګې به مې همدا خوند وي.
زما پر اند دغسې خوندورهځانګړنه د غزل لیکنې په همدې اوسمهالي بهیر کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهیر " له لارې د ځو تنو په شمیر کې تر عابد پورې هم رارسیدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوریدونکو یا لوستونکو پر ذهن تر کیناستلو پورې د یوې منظمې پروسې په توګه طرح کیږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نیکه مرغه د عابد صاحب دا سې کار د غزل لیکنې په برخه کې بریالی دی. لومړی خو ښایي په ره بیت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارايې لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د يوه ځانګړي هنري موقعيت استازيتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسووليت له همدغه ځای څخه پيل کيږي، دريمه چاره له قافيې او رديف سره د ټول بيت ښکلی پيوند دی. دا پيوند هم هنري ظرافت ته اړتيا لري. له دې وروسته د فني تلازماتو رغونه پيلیږي، چې د شعر قافيو ينو ښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نيول دي. د ښاغلي عابد دا بيلګې په مرسته راغواړو:

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرينو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تيارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښيار ښکلي په لټه پسې
يو ليونی له ميکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ايمان يې وايه
باز به دې کله له پنجې نه وځي
عابد هڅه کو ، چې ټول شعري کلمات يې داسې يو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.
زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسيرن او ښکاره عواطف ارايیه کوي، چې له ټولو سره شريک دي. د همداسې شريکو عواطفو موندل او بيا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې داسې ساده، خو ښکلې او نوی عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لړو شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي
په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ويې زغمي او په وجود کې يې په احساس بدله شي، بيا نو دغه احساس په خورا طبيعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم داسې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شريک شي ، شاعرانه صميميت هم له همدې صداقت څخه سرچينه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زيږونې به يې خورا صميمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همداسې يو صميمي شاعر دی.
د عابد غزلې مو ډېرې يادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بريالیتوب نښې راڅرګندې کړي "
وروستۍ ټپه" يو ښکلی تصويري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثيل کې بريالی دی او په ډېره ځيرنه هڅپل هر شعري انځور بشپړ اراييه کوي. ژبه يې هم خوږه ده د "هائيکو" ګانو په هکله څه نه واسم ويلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه يم، خو څلورومه هائيکو:
اوس چې او به له ورخه تيرې شولې....
د يوې ښکلې ګناه ظريف او سمبوليک اعتراف انځوروي.
زمونږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهير" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مينې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارع څخه په شعر د شعر د لوستلو هیله شوې ده، ځنې دا سې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.

د عابد په غزلو کې یوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمیر شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکیبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ویلای شو، چې هره مقطع بیل خوند او بیل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پیښه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پیدا کوي دا حو بیلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

یا

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتوم

او یا هم دا

بیله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز" ته ښایستوکي شان کوتره شي

یا

زرکې وزرماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" یې په هوا نیولې لار لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وینو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بیلا بیلو هنري موقعیتونو کې ځای ټاکي. له ځینو ټاکلیو اشیاوو سره شاعر ذهنی اړیکي له همداسې بیلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بیخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهیر کې ښاغلی باز محمد عابد د غزلیزې شاعرۍ ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صمیمیت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې داسې یو ښایسته ترکیب جوړوي، چې د لوستونکي په اروا کې هنر ته تږې مزي په سندرو راولي. زه خو وایم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخیله باز همداسې د هنر پر ښایستوکو کوترو مین لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهیو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور لیوال

د سلواغې ۱٦ مه ۱۳۷۸

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځـــي
داسې مې زړه له ارادې نـــــه وځي

لمر د زرينو وړانــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تــــيارې نــــه وځي

ورسره ستا د نامه تــــوري ځغلي
هراسويلی مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښــکلي په لټه پسې
يو لـــيونـــی له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايـــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځـي
پيښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کــــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کــــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میـــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پــه نـــــم ګل کړمه

بیا مې په یو ښکـــــــلي نظر پریوتو
بیا ځکه خبرې پـــــه غــــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غـــــاړې ووتو
اور به د رقیب پـــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تـــــه د زړکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

٥/١/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نـــــه شي
د زړه پرهر به مې راټـــول نـــه شي

چيرته يو نيم وي په کې سر ووهــي
د بيابان هر بوټی غاټول نـــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پريوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مينه مې څه حد نه لـــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولـــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کـــــوي
چې د ښکلو کو پر سينه لونګ خبرې کـــــوي

اوس به د چا د خيال تصوير په کې ذرې ذرې شي
د زړه هيندارې ته مې څوک د جنـګ خبرې کوي

يارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمايلې د راوړو ملنګ خـــــــــبرې کوي

د ژوند تيارو کې و تنګ شوی د رڼا لـــــيونی
د ډيوې څنګ ته يو شهيد پتنګ خبرې کــوي

زړه مې نری شي غريو مې ونيسي له حاله وځم
چيرته مين چې د بنګړو د شرنګ خبرې کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينو سترګو تاب زمـــــا خـــوښيږي
دا د بزم انقلاب زمـــــا خـــوښـــيږي

چې تنها کې مې د زړه نغــــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښيږي

ستا يوه يوه خبره يو حـــــديـــــث شي
ستا د سرو شونډو کتـــاب زما خوښيږي

چې د مينې د يادونو هــــديـــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښـــــيږي

ژونده تاکې د جانان له ميـــــــنې پرته
په ايمان کې دې بل باب زما خوښيږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه راواخله، ورته ستوري په ګـــډا کړه
مرورې دي سندرې، لړ یې توري را پـــــخــــــــلا کړه

په نظر راباندې وڅښه، د ښکـــــــــلا د مۍ جامونه
اوربده غاړه صراحي کړه، امـــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــــته، د ارمـــــــان زړي کرمه
د باران په شان وریږه، چیرته شــــــنه مـــې تمنا کړه

تخیل کې جوړومه، ستا د میـــــنې د ښکــــــلا بُت
بُتکده د خیال حرم کړه، لږ خو ما د ځـــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست یې "بازه" وزرونـــــه دې خواره کړه
د کوترو سیل تیرېږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار و بـــاســـي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزگـــار و بـــاسي

داسې ښکارېږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ځ له رندان چې ميکدې نه وار پـه وار و بـــاسي

دا زمانه داسې په چل او په هـــنر بدلـــيږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار و بـــاســـي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې پـه نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار و بـــاســـي

د زمانې د حوادثو څه پروا نـــه لـــري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار و بـاسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خونې ور مـــــاتـــــوم
په چا به تنده د نظر مــــــاتـــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مـــــاتـــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځـــــه
یو څو تڼاکې د ځیګر مـــــاتـــــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــږي
په فرهادي تیشه به سر مــــاتوم

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو پـــه انتـــظار لـــيوني
راشه که يې ګورې د ديــــدار لـــيوني

ستا د پاکې مينې اناالـــحق وايي په چيغو
جګ سرونه وګوره پـــــه دار لـــيوني

څوک دې خانقاه کې بلوي ډيـــوې د زړونو
څوک ناست ميکده کې وي خُـــمار ليوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکـــلو نظارې کوې
ګډ چې شي د صدر په بازار لــــيونـــي

زرکې وزر ماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" يې په هوا نيولې لار لـــــيونـــي

پېښور،صدر۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــــحالـــي یوه زره نه لري
په څمکه سیوری پـــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرگ یې نیسي، غاړه تبې ته مجبوره کیږدي
د زمانې له ستمگرو نه چـــــــاره نــــــه لري

موږه د داسې بد نصیـــــــبه قبـــــــیلې وگړي
زموږه مړي گڼ ښخیږي هـــــــدیــــــره نه لري

اوس د آذان ازانگې ټول کلي ته نه رسیـــــــږي
زموږ جومات یې شهید کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده گي په محبت تـــــیره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مینه خساره نـــــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغــــلره شـــــي
زړه ته چې راکوزه شي ســـــندره شـــي

زه ورته وسله د خودۍ کيــــــږدمــــه
مينه په ما خــــــومــــــره زوروره شي

ناز لري، نـــــياز لري، انــــــداز لري
خپل مين چې وګــــــــوري اوتره شي

څومره چې په کـــــم نظر کتل کوي
هومره به يې حـــسن لــــــه نظره شي

بيله چې د زاڼـــــو له کـــــتاره شي
"باز" ته ښايستوکي شان کوتره شي

٢٦/١١/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فــــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پـــه ناز روان دی

په کوم پړاو بـــــه چـــاته ځان وسپړي
راسره ســـم د میــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بـــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انـداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســــــیږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ماز دیـــــــگر راغی
خدایه څه تندر په گـــــــودر راغی

د بورو شور په هدیره کـــــــې و جوړ
چاته راته ویلې چې اخــــــتر راغی

زما د قتل اراده یــــــې کـــــړې
جانان د لیچو په خــــنجـــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پـــــــخوي
ښکلی په شان لکه د لــــــمر راغی

د خیال وزر مې ستا په مینه خور شو
سروش د شعر مــــــې پــه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګـــــــل واخـــــلي
تصور مې رنګیني د غــــــزل واخــــلي

د دیدن تنده کې هومره ټـــــکني کــــــړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جـــــل واخلي

په اسانه به یې خلاص نـــــه کـــړې جانانه
که د مینې تار مو یــــــو ځـــلې ول واخلي

ښاماران یې چې په څانګو مســـــتي وکړي
له ترخو نه خوارېـږه څنــــــګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شـــــپه بـــــه وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتــــــی دی
هم مې له لیمو نـــــه نظـــــر وتی دی

واړه ارمانونه به مـــــــې ووژنـــــي
نن دې د ښو چې لښکر وتـــــــی دی

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وی چیرته نه ځي بهر وتـــــی دی

هغه دنگ چنار کلي کې نه شته دی
غشی تر سینې د ننښــــتر وتی دی

"بازه" پسې والوزه وار مــــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــی دی
٤/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لېږدې، د مستیو وچکالي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خالي ده

بیا یې غېږه کې رانه وړل، د رامبیل چامبیل ګلونه
سږکال هم په موږه خوارو، ټنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بارودو په وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غېږه ډکه د مالي ده

دمه ځای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جلالي ده

٦/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له مینې زړه لرم
شکر دی هر څه لرم

بد و ته یې بد وایم
ښه یې په لیمه لرم
زه د جانان غم سره
تل د زړه خواله لرم
خټه مې له عشقه ده
اور لرم، او به لرم
وینې وخت څه په منډه ځي
زه چې بخت او ده لرم
مه ! وزر مې مه تره
"باز" یم الوا ته لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينه مې داسې په دايـــره کـــې واخلي
لکه بين مار چې مار هــــوده کـې واخلي

د ماز ديګر وعدې تــــه نــــه رسيږي
د ديدن تنده مې غـــرمــه کـــې واخلي
ښکلې ګناه ته مې رابــولـي ســاقـــي
رانه توبه په ميــــکده کـــــې واخلي
د عزرائـــــل به دا احــــسان ومـــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخــــلي
زما په زړه داســــي قبـــضه واچـــوه
لکه ښامار چې لال ولجــــه کې واخلي

سترګې يې سرې شي په چا خيال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کـــې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر ګـــــــرځـــــــي
ښکلي چې ګورم په ما ســــــر ګـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــــه لاره کـــړې
په سپین سترګی په کې اکثر ګـــرځي

یارانو ځمه لاس نیوی تـــــرې کـــوم
چیرته د میــــــــنې پیغمــــبر ګرځي

د مخ رڼا یې دنـــــــیا ونـــــیولـــــه
یو څوک په خیر لکه د لمــــرګـــرځي

خدا یزده چې زړکې کو مې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غــــــر ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ يې راوينې کړه دې ويده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګـــــريوان ته لاس واچوه

راته د سپينو سپــــــينو ستورو اميلونه راوړه
د کائيناتو دې خـــــواره جهان ته لاس واچوه

ترينه ولجه کړه د سـندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـازو نه څه غيچ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقيب له زړه نه سوی سوی دود وخيژي
"عابده" دا ځل دې خواږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یـــــو نـــــظرخــــو رنـــــدانه راواړوه
لـــــړه تــــیره زمــــــانـــــه راواړوه

درنګ ساعت له به دیوه په مړه کیدو شي
هله ژر شــــه پــــــروانــــــه راواړوه

د تندي له اییني نـــــه ګـــوري زلفې
په رخسار دانــــــه وانــــــه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کــــــې مې دیره شه
دا حرم په بتـــــــخانــــــه راواړوه

بازه اوس دې غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افســـــــانــــــه راواړه

۲۰/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ساز و ، یو سرور و ، یو نغمه وه تیــــــریــــــده
په سیمه مې د روح د چا وږمه وه تــــــیریــــــده

هیڅ حد یې د ښکلا تړاکلی نــــه شمــــه یـارانو
د سیند په څیر روانه وه څـــــپه وه تیـــریــــده

یو څوک مې تصور کې جـــــوړولـــــه ورانوله
په ما د لیونتوب یــــــوه دوره وه تــــــیریــــده

ها ستوري به یې یاد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــــیو ډکـــــه شـــــپه وه تیریده

یو شرنګ مې د پاولیو په غـــــوږونو کې نخښېږي
په خیال کې مې تر څنګه چې هغـــــه وه تـــیریده

۲۸/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې لاروی یمه صنم ته مـــــې وربـــــولـــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربـــــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خـــــو یـــــارانو
چې چیرته مینه نه وي هغې چم ته مې وربـــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بـــــه ثـــه اثر وي
چې هر سهار د میا او ملا دم ته مـــــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
یو ښکلی ترنم شي زیر او بم ته مې وربـــــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونـــــیو
دا څنګه رنې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

لیمو کې یې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی یمه چیلم ته مې وربـــولي

۲۶/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وايمه د ځان په خير مې خــــوښ يې
جانانه په والله چې د ايمان په خير مـــــې خوښ يې

د مخ فضا دې ټوله سندريزه غـــــونـــدې ښکاري
د سپينو رڼو ستورو د آسمان په خير مې خوښ يې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په ليــــــمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خير مې خـــــــوښ يې

" سالکه" آشنا څنګه رانه ليرې، ليرې ګـــرځې؟*
" نثار" زما ياره د " کاروان" په خير مې خـوښ يې

د ښکليو په خير ښکلی يې غزله د "پـــــسرلي"*
د مينې د کيسې او د رومان په خير مې خوښ يې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران ياران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځيني قلنګ غـــــوا ړي
يوه خولګۍ درنه ملنګ غـــــوا ړي

ستا د کوڅې له رقيبانـــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غـــــوا ړي

څو مره ساده ده کليوالـــــه ميـــنه
د هار پر ځای رانه لونـــګ غوا ړي

د زړه مې سوبه په دوه څـــيزه کيږي
يو رانه تا غوا ړي بل بـــنګ غوا ړي

د ښکار پر ځای ورسره مـــينه وکړه
"بازه" کوترې درنه څنګ غوا ړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانـــــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یـــــــمه د شپـــــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــــیدلي هغه لاره رانـــــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانـــــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلي ته رابـــــــولـــــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانـــــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یـــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانــــــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مــې په نظر کې راشيــــن شوی دی
درد مــې په پرهر کې راشيــــن شوی دی

ډېر بـــــه د ارمـــــان ګـــلونه ونيسي
زړه مې په ګودر کې راشـــين شوی دی

رام به نـــــــه شي کلــکې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشيــــن شوی دی

نښې د "حـــــمـــــــزه" د تخيل لري
شعر که په "خيبر" کې راشين شوی دی

بيا به په پنجو کې زرکه ونـــــــيسي
ښکار د "باز" وزر کې راشين شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پــــــريــــوتــم
خدايږو له غر پــــريـــوتم

ته په وعده را نـــــه غـلې
زيږ مازديگر پريـــوتـــم

زه د سپيلني پــــه ځــير
واخ، په شرر پريـــوتـــم

ما وى چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پريــــــوتم

ښه مې زړه پرې يخ کړلو
"باز" په کوتر پـــريوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پــــــه مــنډه
يو څو ليوني ستوري له مداره ځي پـــــه مــــنډه

پرون مې تلوسه د نن په تمه زيـــــاتـــــيـــــده
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پـــه منډه

يو څا په ميکده کې وچې شـــــونډې شپه رڼه کړه
يو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منډه

هغه د يو ديدار په خاطر سر تلي کې اخــــــلي
چې ژوند يې مينه مينه وي تر داره ځي په مـــنډه

زما د زړه له خُم نه يې يوه څکه ونــــــــه کــړه
په ناز په کرشمه رانه ميخواره ځي په مــــــنډه

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خو ګيلې، دُعا به د آمين په مــــــزي وتـــړم
زړه به مې د ښکلو د آئين په مــــــزي وتـــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانيستي وي
پريږده چې يو ځو په کې حسين په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مينې په مخ شاته کـــړم
ښکلې غوندې شک به د يقين په مزي وتـــړم

هار د سپينو ليچو به په غاړه کې دروا چـــوم
وار وکړه چې زه خو لونګين په مزي وتـــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سينه وګـرځي
زه به يې وزرونه ښه سنګين په مزي وتـــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټـــــول کـــــړم
چې کور ته لاړ شم په سینه باندې واړه راټـــول کړم

په تصور کې زه ماښوم شم په کوڅو کې ګـــــرځم
سکنې ماښام وي چې خوږلن له تناره راټول کـــړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونــــــو ګـــــرځم
کله ښایست له ټول جهانه په لیمه راټـــــــول کړم
لږ مې د زړه درزا ته لاس ونیسه سود به مــــې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کــــــړم
خدایزده چې څه تو پان په سترګو کې جانان راوړي
چې راته وګوري بې واکه مې بانه راټــــــول کـــړم

ستا د ښایست د اسمانڅکو په لور نیت مې کـړی
باز یم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کـــړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې داسې خونړۍ اړوي سترګې
جانان چې رانه نن کږې کږې اړوي سترګې

راځئ چې د یو بل سترګو کې ټول سره راټول شو
زموږ له خوارانو چې نړۍ اړوي سترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدایږو پوهیدلی
دا ښکلې چې له ما هره ګړۍ اړوي سترګې

د برکلي د شپون رمې هوښیارې راته ښکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپین وزرې ورسره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي سترګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حـــــرم را نــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کـــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږه پـــــه چـــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر راځــــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانـــــغـــی

څم چې د ګلونو موسم غـــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قـــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار يې سترګو کـــې غرېږي
خپل وار ته يې وار نه کيږي يو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پـــــخه وي
فراز و نشيب نه ګوري بس ګام اخلي او ځـــي

يو درد د چا دميني مې پرهر ته لاره کـــــــړې
يو ياد يې جانانه هميش سلام اخلي او ځـــي

د کوم يو وږي "باز" نظر په کلي لګـــيـدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځـــي

٥/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لیونو کې دې راغلی نــــــه یـــــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــــه یـــــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــاتې
زه خو لا دومره نازولی نــــــه یـــــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نــــه یم

اوس نه چنار او نه سنځلې شــــته دی
اوس د هغې یادونو کلی نـــــه یـم

د یو ورور پښه مې جنګ کې وبایلله
خو له سنګره تښتیدلـــــی نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلی تصور و چې تر څنـــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنـــــګه وه راغــــــلې

په تورو تورو سترګو يې قلنګ راځنې واخيست
چې کور ته مې د زړه يو ملنګه وه راغــــــــلې

د خپل مين ټپونه يې ګنډل په تار د ځــــــــنو
هغه پښتنه پيغله چې له جنګه وه راغــــــــلې

سندرې يې له لپو نه شيـــــندلې ليــــونـــۍ وه
بيګا راته په خوب کې شوخـــــه شنګه وه راغلې

د ړدن پر ځای د بنګ دانې خـــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنـــــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لږ راتـــــه وګـــــوره
زړه لږ راتـــــه وګــــوره

ژوند په کــــې راونغاړه
مړه لـــــږ راته وګـــــوره

بس درنه يو خوله غواړم
څه؟ لــــــږ راتــه وګوره

ګل په اننـــــګو وړمه
ښه لږ راته وګـــــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پـــــه سپـــــين اسلام راواړوه
لږ دې په رخــــسار د زلـــفـــو لام راواړوه

پام کوه آشنا چې پښه نيولى په کې نـــــه شــي
مينه خو سرحد نـــــه لــــري ګــام راواړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپـــــله اهــــدا کړمه
خدايه د شاعر حسن خــــو پـــــام راواړوه

پريږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مـــاتـــــومـــــه ساقي جام راواړوه

٦/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــــابـــــه راوتله
د مینې ولوله مې له شــــــبابـــــــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مینا کې اړولـــــــي؟
بیګا شپه چې ورږمه یې له شرابـــــــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زیـاتـــــیدله
ها ښکلې چې یارانو له سُرابـــــــه راوتـــله

پرون چې د مطرب له ترنګه څه مې اوریدلي
هم هغه مسئله نـــــن له کـــــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بندیوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بـــــې حـــجابه راوتله

۱۴/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سرو تودو وخورم
څه د چا مينه کې نشو وخورم

هسې له وخت نه ګيله څه له کوم
خپلو يارانو په پردو وخورم

وطنه ستا له غيږې ليرې، ليرې
د پرديسيو ورځو شپو وخورم

هغه خدايي سلام هم نه راکوي
زه يې غمونو انديښنو وخورم

خپلې خورينګي ته کوترې ويل
زه د "باز" دوه وو سترګو سرو وخورم

۸/۷/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونـــــغاړه
درد يمه پرهر کې مې راونـــــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکليه ! نظر کــــــې مــــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپين سحر کې مـې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مــــينه ويل
"بازه" په وزر کې مې راونـــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه ځـــــــنګه ځــــې؟
کيسه زموږ د مينې چې ښکاره شوه څــــــنګه ځـې؟

تصوير دې په کې وځړوه، ياد خو به دې ســــــاتـي
رڼه مې د زړګي چې آيينه شوه څــــــــنګه ځـــــې؟

هن! واخله لږ سرور خو په ليمو رانه يـــــــو ســـــــه
ژوندون مې درته ويړه ميکده شوه څـــــنګه ځې؟

سهار و، مازديګر شو اوس ماښام په تيريدو دی
ايسار شه د چا ياده نوره شپه شوه څــــنګه ځې؟

ښه ډير به درته جوړ کړم سپينې غاړې ته ځونډي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په ميو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نـــمانځي

بيا د غزل ملکې، ګـــــــيډۍ ســـــندرې راوړې
چې به په دې عنايت، کوم يو ملــــــنګ نمانځي

بيا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســــيل ووتې
سپينه سينه به د چا په تور لونـــــګ نـــمانځي

ډيوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډيــــــوه شـي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بيا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمــــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مـــــې خـــوره ده
سندره چې زما د تخیل په تـــــال ســـــپره ده

نظر مې ښکلا وزیږوي کوم لور ته چـــــې ګــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستـــــرګو کې دیره ده

چې تا په ګلورین نظر یـــــو واري ورکـــــتلي
جانانه د زړه سیمه مې اوس ټوله ګـــلــــدره ده

یو څوک راغلل ژوندون یې د مرګي نیـزه کې یوړو
دا پوري کلی وګوره چې واړه هــــدیـــره ده

د روغې څه خبره به یې باز ســـره وي شـــوي
کوتره چې په شین سهار د بام په ســـر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه ډېر په اسانه راته وګوره
لږ خو په ما ګرانه راته وګوره

زه مې نظر ستا په ښکلا وینځمه
ته او خدای جانانه راته وګوره

یاده به وي تاته پرونۍ وعده
نن نه شې پښیمانه راته وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای او ښه کاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدایږو رسیده ګران دي
لمر غوندې روانه راته وګوره

۱۶/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوځې ور وینځلی
لکه باران چې بېګا ټوله شپه وي لمر وینځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې ځرکونه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلې مخ نظر وینځلی

په لاهوتي سندرو نیت ترم د مینې په نوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کوثر وینځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګودر په غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي مازدیګر وینځلی

د بوډې تال یې په وزرونو کې یو شپول جوړوي
"بازه" د سپینې غرې په واوره یې کوتر وینځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شـــــته دی
نن دې د کلي مازديګره هيڅ مزه نـــــه شـــــته دی

په يو ساعت کې په يو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ماته خو خدايږو د دې ښکلو اندازه نه شـــــته دی

څنګه ايسار شمه يارانو په دې چم کې څـــــه دي
دا وخت به څرنګه تيريږي چې هغه نه شـــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کيه ســـــندره کــــړمه
چې مې په شونډو ستا د مينې زمزمه نه شتــه دی

د جنګ شيبې وې ديوالونه سره غاړې وتـــــل
لارې مو ورکي دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګیال په مړینه

غر او آس

یو غر راونړیده
هغه دنګ غر
چې آسمانڅکو ته یې لاس غځیده
لکه د طور په څیر ذره ذره شو
****
یو آس له پښو ولویده
هغه سپین آس
چې په یو ګام کې به تر لیرې، لیرې ورسیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپریوتې

دا څه ټکه راوپریوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلې
دا څه ټکه راپریوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپریوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپریوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غیږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو ځلې
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو ، یو وکرل
ما ویل چې ته کله کجل پوري کړې
نو په لیمو کې به دې وغړیږم
او که هینداري کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوټوکیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هير دي
چې په بې نيازه غرۍ دې وويلې
راشه آيينه رانجه دې واخله
نه دې ياري کړم نه دې نښې ګرځومه

څو درې مسريزې

راځه چې نن خو پتپټانی وکړو
چيرته يو ښکلی ماشومتوب پيدا کړو
چې څه خو مينې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځوانې زه خو دې هير شوی نه يم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګيده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مينه وکړو

***

اوس چې او به له ورخه تيرې شولې
ناداني لړ دې په خوله لاس کيږده
په يارانه کې خو بنګړي ماتيږي

د درد د شړيکې په خير لاره وکړه
زما په ټول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځيږه

***

خير دى جامو له به پيوند ورکړم
پيزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خيټې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وایه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زمونږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وایه چې نه به ګورم
زه به ورګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپیښه وکړه

ته مې په خوب لیدلې

ته مې په خوب لیدلې
پر افغاني ګڼ دې د سپینو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپینو ستورو
ته مې په خوب لیدلې
لکه زیړی مازیګر،
د ځو شپږو لپاره،
پر کاپیناتو ښکلا وشیندي په منډه تیر شي
ته مې په خوب لیدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نری لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شیندي
ته مې په خوب لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپینې لیچې داسې نغښتې،
لکه د اوربد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تیکې ته توره تیره کاندي
ته مې په خوب لیدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې وهڅوې
ته مې په خوب لیدلې
زما او ستا اروا وې
د اند ښنې په نوم څه نه پیژنې
د ماشومانو خویندو ورونو په خیر لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې وربښمین لاس دې
د بیالیدو په امید
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ویښ شوم
بیا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د مينې کر کړې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک ګورمه چېرته به وي د نـــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدایږو غـــــنمرنګه ستا په څیر

د چا ښکلي په لـــــټه پــــــسې وتی یم له کوره
کوڅه پـــــه کــــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مینه کې یې پوخ کړم
پر سپینه سینه زانګمه لونګه ســــــــتا په څیر

یو ته یې چې د ژوند قرار دې ټول راځني یوړو ؟
کــه بله به پیدا شي شوخه شنګه ستا پــــه څیر

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پیدا شي
کــــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

ډېره موده وشوله
چې " برکنډو " باندې د وریځو لړې نه ښکاریږي
او د خوړ غاړو کې رېدي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د " غره زیارت " ته خلک نه ورخیژي
وایي روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وڅښې اوبه
هغه " بزرګه چینه " اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زموږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بیرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په ياد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ويله

او دا مې هم ياد پړي
چې د ايلبند نه به کوچيان راغلل
زموږ د کلي په شينکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګيده
د کليوالو به يو شور پورته شو.

۳/ ۵/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربل دی
خلکه چا د تورې شپې نیولی غل دی

بیا یې ګونځې په تندي کې غځېدلي
بیا چې ښکلی راته نه ګوري څه چل دی

خبر دی لاړه به شي، لږه سا خو واخله
د تلوار دې لا تازه پرونی پل دی

بس دعا کوه لونګ چې راپاخه شي
د ځوندیو جوړلو مې تکل دی

بازه دا دې لا څه تهوکې دي را اخیستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
ډېر مين زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پيدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګي واړه شاړه
که په ګرېوان راته د سپينو اوښکو بند وتړي

يو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

دا سې بدرنګه زمانه خو خدايه را نه ولې
چې د عابد نه تخيل وتړي اند وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيلتون

زما د ژوند د اميدونو سپين سحر جانانه
سکنۍ ماښام درته ياد ېږي که نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مرور جانانه
سکنېٍ ماښام درته ياديږي که نه؟

له خپله ځانه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب ځومره ښايسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هوا ګرځېدو
د زلميتوب څومره ښايسته دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثر جانانه
هغه اکرام درته ياديږي که نه؟

اوس هم ځوانان د خوړ په غاړو کې ټوليږي که نه
زموږ د کلي مازيګر څنګه دی؟
د چټو پيغلو په کې اوس منګي ماتيږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمــــبه لمــــبه گـــودر ځـنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کــوثـر جانانه
د شونډو جــــام درتـــــه یـــــادیـږي که نه؟

هغه چــې مــا و درتــه جوړ په هنرمندو گوتو
هغه منګی درســـــره شــــته او کـــه نــــه؟
هغه چې تا به همیشه زمــــا جــا گیـــر ګڼـلو
هغه زړګی در ســــــره شــــــته او کـه نـه؟
چیرته پریوتی خو دي نه یم لــــــه نـظر جانانه
د زلفو دام درتـــــه یـــــادیــــــږي که نه؟

ستا د پاولیو د شــــرنـــګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تـــــال نـــه نـــیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مــــې دا ستــا پــه خیر په فال نه نیسي
چې ستا د ماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د بـــاز نـــاکـــــام درتــــه یـادیـږي که نه؟

۱٦ /٦ /۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړې مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د چا ښکلې په نوم شیندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا یې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښیار سړي رښتیا ویلي
چې په مالګینو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کېږي
چې زه د اوښکو د څڅوبې پر ځای
د خیال مویک راواخلم
انځورومه د چا ښکلې تصویر
وختونه اوړي او زما د تخیل غیږې ته
خپله ځولۍ کې تصویرونه راوړي
د چا ښایست له ټول رنګونه راوړي
زه تصویرونو ته په ځیر ګورم
ښه په دقت ښه په تدبیر ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ یې د پاولیو شـــــي سندرې زېږوي
دا ښکلې خو خبرو نـــــــه خـــبرې زیـــــږوي

نظر یې د بنګال په کرتبونو کې پــــــــوخ کړی
نازونه چې یې سترګې سحرګــــــرې زیـــــږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بـــــــها ، نه دي یارانو
د مینې سمندر کې مـــــــرغـــلرې زیــــږوي

ښېتر که ترینه لاړه زمونږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانې او ګـــــرګــرې زیــــږوي

د وخت سختو سیلیو ترینه ټولې بــــنې وړې
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زیږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سـین پـه غـارړه
څپه چې ورته پښو ته پريوته د سين پـه غـارړه

د سپينې خولې په طمعه يمه چا ښکلې سـاتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سيـن پـه غارړه

ته وا که د لونګو کرونده په کـې پـخـه ده
سحر او مازيګر يې وي وږمه د سين پـه غارړه

د سين د غاړې خلک يو په ژبه يې پـوهـيږو
د زوږ د ترنم يې وي نغمه د سين پـه غـارړه

د مينې يو غمزه مـې ارادې کـاندې بدلې
اکثر چې رانـه مـاته شي توبه د سين په غارړه

جانان په تصور کې راته ورو په غوږ کې ويلې
راځه بازه چې جوړه کړو يو شپه د سين په غارړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتـــــظاره بــه راووځــــم
لېونی نه شم لـــــه ښـــــاره بـــه راووځم

د ښايست په وسعـــــتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې لــــه تــــاره به راووځم
ستا ښکلا به د لـــبمو لـــپو کې وځښم
د عمرونو له خــــمــــاره بـــه راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مينې پوخ کړم
لکه زر له سره انـــګاره بـــه راووځـــم
د چا مينه به مې زړه کــــې لارې وکړې
لکه څړيکه له پـرهـــاره بـــه راووځم

په هوا کې که مـــې بـاز په نظر راغی
د کوترو له کــــتاره بـــــه راووځـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه یم چې چا ښـرنــــګه نظر کـــــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مینې کـر کـــــړی دی

اوس خو د بنګو سره یو ځای لونګ هـــــم دودوم
د چا د غاړې لونګین په ما اثـــــــر کـــــړی دی

ستا د کوڅې له رقیبانو مې لیمه نــــه ســـوزي
ما همیشه شکایت ستا له پورې ور کـــــړی دی

اوس په کې جونې نه ټولیږي ښپې ساندې وایي
خو ما سلام د رنګ ګودر هر مازیـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پیدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کـــړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېـــــړانــــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کـــړلـــې
ما خو ستا خبرو نه اشــــنا خــــبرې زده کـــړلې

څه مې له بې وره میکدې، څـــه لـــه رندانو نه
څه مې د پیالو له جنګېدا خـــبرې زده کــــړلـــې

اوس به مې په زړه باندې یوه خبره نه پــــرېـــږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کـــړلې

ښه تاند زلمیتوب مې د صوفیانو په حلقه کې و
هلته مې د پیر نه د فـنا خــــبرې زده کـــړلـــې

چا ته چې مې نیکه مــــشوره لـــه زړه نه ورکړله
هغه راته ویلې بازه ! تا خـــبرې زده کــــړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یـــــو ځـــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســـــره یـــــو ځـــای

که څه هم څه موده وشوه لـــه یـــاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکــاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یـــو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســـره یـــــو ځـــای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کــــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي یم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نیولم
ویل یې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به لیدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ویل
عجیبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بیا به مې پلار ته ویل
پلار جانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چیرته چکر ووهم
خو را ته پلار به ویل
”زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي“
ما به ویل پلار جانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسیزې واوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا ياران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاريږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچې مې ياد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خيرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده ژړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بايلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بيګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بيا به هيڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعويض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقيده مې باندې پاتې نه ده
بيګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هيڅ به ور و نه ګورم
ځکه چې زه يې په ليدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅېدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنيده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکيده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کېښودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لږ د موسکا جام خــــــــو راکـــووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خــــــو راکـــــوه

د مینې یوه خبره درنه نه غواړم پـــــو هیـــــــږې؟
څو ستغې سپورې ما ته څـــــه دشـــنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مـــــبارک وي مــــبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خـــــو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خـــــو راته ګوره
د تورو تورو سترګو څـــــه انـعام خــــو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بــــــــام خـــو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې ستړې مه شې،
دا راته وایه چې په خیر خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه دیرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څیره ما ته ښایې
وایه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څیر چا ځورولې نه یې؟
چا درته سپکې سپورې نه دې ویلې؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه یې،
غواړم چې تا ته یو راز وسپړمه
تیر کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط یو ورځ مخکې
یو چا له ما ځنې نفرت کړی و
یو چا له ما سره سپیڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو چا زما په پاکه مينه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ايمان يې وايم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال انديښنو
يو په يو وځورولم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غېږ کې ونيولم
******
خو نن سهار چې زه له خوبه ويښ شوم
د ماهيپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وويلې:
عابده بس دی تير په هير وګڼه
نورې د تير کال انديښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرينې وړانګې
درته مينه وايي:
د نوې ورځ تنکۍ شيبې
د کال تر پايه پورې
درته نيکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو مره چې زړه باندې مې هر وخت راوريږي جانان
هو مــــره ســــاده دی هـــو مره ژر مــرو ريــږي جانان

سپيـــــنې روپی، يې په لمن يو ازې شرنګ نه کوي
چې لــــمر ته وګوري د لمر غوندې پړقيږي جانان

لکـــه چـــې چـــا ورتـــه آمـين کـله ويلی نه دی
چې مـې دُعـــــا غـونـدې له لپو نه تويږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما يې ګوندې زړه سوزيږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزيږي جـــانان

بازه ازار د کـــومــې زانـــې تـــور وزرې بـــه وي
چـې پـه لـږ څه کـې دې لـه لاسـه ازاريږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام ږدمه قدم لیـــونی نـــه یـــم
په والله در پسې سم لیـــونـــی نه یم

بس یو ستا د یاد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم لیـــونـــی نه یم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کـــړې
اشنا زه خـــو ستــا د چم لیونی نه یم

ته یې راوړې، زه یې ځکه در نه واخلم
که نه زه څه کوم غـــم، لیونی نه یم

له کوترې نه پنجو کې بـــڼې باسې
"بازه" زه ستا په رقم لیونی نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګيله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شين همځولي ته (د ځنګل د ليک ځواب) ليکه، نو د څنګ ياران يې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته يې هم لاندېنی بيت ويلی و:

کوترې راوړي د نکريزو پاڼه
شي ستا د باز منګولې سرې رايادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانيست، د پورتني بيت په شمول ترينه درې بيتونه ښوېدلي وو، خو ما ته يې له شاعر نه يوه ګيله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا ورېږي
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
يو څو ترخې يو څو شکرې لرم

* * *

ستا له قلم چې په در در ورېدل
د هغو تورو رياضت مې کړی
چې به لاسونه ورته تا غځول
د هغو ستورو رياضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ایمان یې وایه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

* * *

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخیست
چې میکده به ورته تا ویلې
ما به له هغې ځنې جام واخیست

* * *

که زما پښه به چیرته وښویده
تا به له میني نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتوربدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

* * *

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پیره ! زما په سر هم لاس تیروه
له زړه مې ټولې کینې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تیروه

* * *

دا یوه ګیله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلې په څېر
له یوې څپې بلې ته تېر شوم

❋ ❋ ❋

چې په ورغوي کې دې نه ښکارېږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللي؟
ما په کې خپل تصویر ونه لیدلو
خدای خبر کومې خوا هندارې تللي؟

❋ ❋ ❋

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ایستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ایستم؟

❋ ❋ ❋

څوک به اوس راوړي د نکریزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شینکي ځنګل په شنه غېږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریاضت

کله چې ستا د مینې کلکې ریښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مینې فصل مې زړه کې وټوکېده
د لیونیانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مینې د ریاضت په ډاډ مې تا ته ویل
در سره مینه لرم
ته اول هیښنه شولې
بیا دې مهینې وروځې
د تندي نیم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ایستل
او بیا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مینې یو توپان ولیده
ما ویل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهینو شونډو
به راته وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم د رسره مینه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وویلې
ډېره مننه چې له ما سره ته مینه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره یوه ذره مینه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مینه له خپله یاده وغورځوه
له څه مودې راهیسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مینې رېښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مینې رېښې پښې کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱

د زرداد سراې د کابل منډه یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ويل
چې ستا فطري ښکلا
د ښايستونو ميره
نو دې ته څه اړه يې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفيده و مږې؟
تا به ويل چې ته په دې راز باندې نه پوهيږې
دغه سرخي او سفيده د ښايستونو مجبوري وګڼه
او بيا دې دا هم ويل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې يوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط يې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بيا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بيا زما له مخې
هره بلا چپېده
زه به شله شوم چې سبا ته هم داسې راځې
تا راته ويلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبايلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهيدم
چې ښايستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبايله تاوان مې وکړ
خو دا يوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخې او سفيده لګوې
په دې ادا چاته ځوانې ورکوې د چا ځواني زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مـــينې تور دې وي
د غومره پــــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شـور دې وي
ټول مې غزل تــــوري دي
ښکلي په هر لــور دې وي
تل زما په ســــترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښــــه وي
دا مې په تا پـــور دې وي

ژوند په کـې له ميني ډک
بازه کلی کــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړيو شرنګ دې شم

پريـــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســپــينې غاړې تور لونګ دې شم
مــينه، ميـــنه، مينـــه بـه راوتــــوکي
راشـــه چـــې ليـــمو سـره په جنګ دې شم
بس چې لاس مـــې ستــا تـــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې يو په لـــسه دنګ دې شم
شين دې شمه، وچ دې شمه، وره دې شم
ستا سپينو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تــا تـــــه چې سرور په کې د ميـني وي
بــــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نـــــه کـــــــوي شور خلک
ځو پورې بـــــه دلـــــــته وي د زور خلک

شـــــــته دی چـــــې او بو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځيء اور خلک

وخت به خپلې چـــــارې وکړي تیر به شي
موږ به نه یو دلـــــــته بـــــه وي نور خلک

یو یې هم زمــــــا د زړګـــــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کـــــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لـــــباس پــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویـــــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ښښه په ښښه کـــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کـــړلـــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کـــيـــښودل
ما مې پرې د زړه پـــرهـــر راټول کړلو

پړق د سپينو ليـــچو لـــکه تورې شو
تا چې ترينه تور خـــادر راټـــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک ووايي
سولې له نړۍ نـــه شـــر راټول کړلو

کلکه بـــاز پنـــجو کې زرکه ونيوه
بيا يې پرې دا خـــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سینه ږدې او کــــه نـــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټـــولـــــــوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهید شو ګرانې
سره لو پټه یې په مـــــزار اوس غوړوې او کـه نه؟

ډېره موده وشوه زما پـه خوب او خـــیال کې اوسې
چیرته په ویښه هم زمــــا غیږ ته راځــې او که نه؟

د غلچکیو په خیر راشـــــې بیا په مـنډه لاړ شې
د ښکلیو یاده ما له ځانه ســـــره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کـــې بـــــنې وایستلې
(بازه) کوترې سره هم میــــــنه کـــوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندیني غږ

کله کوم ښه خواږه په ما هم لوروې او کـــــــه نــــه؟
سپیره ماموره چې په نس مــــــــې مـــــړوې او که؟

ټیپې مې شنه شوه په ټیپرو پــــــــتاټــــــو ســــړیه
د کوم ترڅکون قطغ مزه په ما څکې او کـــــــه نـــــه؟

چیرته د غوا یا مېښې لری که پــــــه مخـــــه درشـــــي
راته راوړې یې دا ځواني خو به کوې او کـــــه نـــــه؟

د کابل یخو شپو کې تن برستن کې نه تـــــــو دیـــــږي
د جلال آباد نارنج ګوپې راباندې خورې او کـــــه نه؟

په کوم خیرات که چیرته پیښ شوې په ایمان یې وایه
ما ته به وریجې د کورتۍ جیب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــو مـــــــره ژور مې زړه ته کيو تلې
څنګه زړه ور مــــــې زړه ته کـيو تلې
مـــــــا وې چې ښه د پردرته وګورمه
پــــه يـــــو نظر مې زړه ته کيو تلې
يو هنګامه مې زړه کې جوړه شـــوله
په شور و شر مې زړه ته کـــــيو تلې
ميني شتمن دې کړم خيرونه د ې وي
لکه سره زر مــــــې زړه تــه کيو تلې
واه د ښکــــــلا ملکې څه دې وکړل
څه په هـــنر مــــــې زړه ته کيو تلې
سکنې ماښام دې راته ښه رنګين کړ
زيږ مازيګر مې زړه تــــــه کيو تلې
د ښکلا بُت دې په کې وتـــــراشلو
لـــــکه آذر مـــــې زړه ته کيو تلې

۲۹\۱۱\۲۰۰۵

خيرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پيوستون
ليدلی دی يارانو ما هم زور د پيوستون

ملي وحدت به بيا زموږ وطن کې تامينيږي
د هر افغان په خوله کې دی يو شور د پيوستون

د امن تر جنډې لاندې ودان به وي تر تله
په مينه باندې جوړ چې وي کوم کور د پيوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په يو ټغر شي
ليدلی مې په خوب کې يو انځور د پيوستون

(عابده) يو ناره له خولی نه باسم د وروری
ادا چې کړمه ژوند کې دا يو پور د پيوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې ته راغلم
جوړ ميکدې ته راغلم

په کې توبه ماتيږي
داسې شيبې ته راغلم

چې مې په کاڼو ولي
دادی هغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډۍ کيسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغلې
ما وی يو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پســـــــــي هــــر دم ګرځي
زړه مې چــــم پــــه چم ګرځي

چيرته چې مـــــې زړه غواړي
هلته مې قـــدم ګـــــــرځي

ستا مينه زمــــا ژونــــدون
تن او سيــــــوری سم ګرځي

چـــــيرتــــــه خو به وګورو
مــــا پســــې صنم ګرځي

ستـــــر ګې بـــتخانې زما
زړه کــــې مې حرم ګرځي

ميــنه کې عــــــابد مدام
جګ سر وړي علم ګرځي
۲/۰۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم ننـــــــداره کومه
خو زړه ته تیـــــــر شي خساره کومه

ما یې سبـــــــا د لیدو نیت کړی دی
بیګاه تـــــه زه استـــــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پــــه مخه راشي
زه د شــــــوخـــــــۍ مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غریــــــبي ده ګــــــذاره کومه

رانه چارګل رانــــــه پیزوان غواړي
څمه ســــودا له بنـــــــجاره کومه

۰٤/۰۲/۲۰۰٦

د کابل منډیي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سینې سره په جنګ خو نه یم
ښکلیه ! یو موټی لونګ خو نه یم

چې بلا ښکلي مې په ښار کې ساتي
د چا په خیر د چا په منګ خو نه یم

خیر دی که تور لکه د سکور یمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه یم

د زړه ټوټې په ټولو ښکلیو ویشم
زه د یو ښکلي څه ملنګ خو نه یم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځان شومه
ایله چې اوس جانان ته ګران شومه

چې به شمال د چا وږمه راوړله
زه به په باد پسې روان شومه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غونډې شو
د چا رقیب د چا جانان شومه

په نیم نظر چې رانه ټول زړه یوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شومه

کله په بله رانه مخ اړوي
کله یې سترګو کې عیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درویش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په ببلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګینې د خپل غزل کړي

❋ ❋ ❋

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مین دی؟
چې هوا کې ځراغ بل وړي
نو رڼا باندې مین دی

❋ ❋ ❋

کوم تصویر ورځنې ورک دی
کانې شي ورته هینداړې
خپل مرام ته به رسیږي
لټوي چې ورکې لارې

❋ ❋ ❋

چې جهان پرې ښایسته شي
د آسمان ستوري امیل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپينې سينې ته
د غزل توري اميل کړي

* * *

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
يو له جنګه يې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

* * *

وايي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزيزانو
دا شليدلی ګريوان ګورئ
دا ګنډل غواړي يارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښكلا دنـــــګ جانانه
پر سينه وكـــــره لــــــونګ جانانه

نن به دې ښــــه په ديدن ځان مړوم
نن دې تر ډېـــره يم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځير ځير يمه زه
دا مـــې بلا ډېر څښلي بنګ جانانه

لږ خــــو راوګوره د خداى په خاطر
لږ خــــو مـــــې ومنه قلنګ جانانه

كله به ته هـــم پـــــه چا زړه وبايلې
كله به ته هــــم شـــې ملنګ جانانه
كه مولا تا زمــــــــا تــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا يللى جنـــــــګ جانانه
٢٦/١١/٢٠٠٦كابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرگـــي راواړوه
ته او خدای صنم ستـــرگي راواړوه

ستا ښکلا به لپې لپــــــې وڅښمه
گوره راته سم ستـــــــرگي راواړوه

تل د ستمگري ادا نــــــــاز وړمه
نن وکړه کـــــرم ستـــرگي راواړوه

ټول به دي په سترگو کي راټول کړمه
ته خـــو پـــه یو دم سترگي راواړوه

ما مي درته زړه په لار کي ایښی دی
کیږده پرې قـــــدم سترگي راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰٦ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مېن غوندې شوم
او د رنګونو په مانا لږ و ډېر وپوهیدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زیړ رنګونه په رښتیا د مینتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښادیو کې سندرې ویلې
نو دا ټپه یې به یې ضرور ویله
((زه په مېن سړي پوهیږم
یا یې رنګ زیړ وي ، یا یې شونډې وچې وینه))
کله نا کله به مې
یو زیړ بنین د تور کمیس له لاندې واچولو
او د ګریوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زیړ ګل بند په غاړه واچولو
بیا به مې ټول مازیګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لارې څارې
* * *
اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰٦
د کابل منډیي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نـــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نـــــه شمه

مينه يې په زړه کې راکـــــرلـې ده
مينې نه قسم خـــــوړلـی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خو اتــه قــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم ليکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار څنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شینکي فصل لکه تندر پریوځي
بیا به مې زړه کې ستا د مینې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډیي، سرای زرداد
۲۰/۱۲/۲۰۰۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library